

M S MORRIS

KRAJINA SMRTI

KIOKAN

VRAŽDY V YORKSHIRU

Copyright © MARGARITA MORRIS & STEVE

MORRIS, 2022

All rights reserved.

Translation © Soňa Tobiášová, 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu

THE LANDSCAPE OF DEATH: A YORKSHIRE

MURDER MYSTERY (1)

vydaného v roce 2022

nakladatelstvím Landmark Media, a division of

Landmark Internet Ltd.,

přeložila Soňa Tobiášová

Redakční úprava Anetta Nová

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2024

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-370-3

KAPITOLA 1

Bylo pondělí, sotva osm ráno, a o život přišel další člověk. Detektiv seržant Becca Shawcrossová přecházela ráznými kroky po kamenité pláži k místu, kam ji poslal uniformovaný strážník, s nímž se setkala u vlnolamu. Její mladý partner, detektiv konstábl Dan Bennett, za ní s námahou klopýtal a zlostně mručel. V nažehleném obleku a lesklých polobotkách se na takové místo skutečně nehodil a zaklel pokaždé, když uklouzl na vlhkých chaluhách nebo se po kotník zabořil do prohlubně zalité vodou. Becca si nad jeho neohrabaností jen povzdechla. Ty jeho botky jsou už jistě v háji.

Becca se narodila a vyrostla ve Scarborough, a odmala s bratrem zkoumala každý centimetr pobřeží v honbě za pokladem. Nikdy nevíte, co moře přinese. A třebaže šlo většinou o naplavené dřevo, dětská fantazie v něm viděla zbytky pirátských lodí nebo vikinských člunů.

Dnes ráno moře vyplavilo tělo.

„Nejspíš nehoda, že jo, seržo? Třeba rybář...“ Danův hlas zněl vzdáleně, protože slova zanikala v poryvech větru a ve vzduchu pronikavě křičeli rackové.

„Hmm.“ Becca neměla chuť spekulovat, dokud si oběť neprohlédne. Zkušenost ji nutila opírat se raději o fakta. Během noci pobřežní stráž nezaznamenala jediné hlášení

o potížích na moři nebo muži přes palubu. Nebylo jasné, odkud to tělo mohlo připlavat.

Becca mávla na dalšího strážníka ve vlající reflexní bundě, který postával u mrtvoly. Bylo chladné ráno na konci října a slabé slunce teprve líně vyplouvalo nad plochý mořský horizont. Když Becca pípla esemeska, měla co dělat, aby se vyhrabala z teplé postele, ale jakmile dorazila na místo činu, cítila se naprosto probuzená a plná energie. Detektivní práce pro ni nebyla jenom zaměstnání, spíš důvod, proč hledat novou sílu a pokračovat dál.

„Nebo se opil tak, že spadl vody,“ nadhodil Dan.

Becca se k němu obrátila a dala si ruce v bok. „Myslíš?“ Nacházeli se na nejzazším konci zálivu North Bay poblíž centra Sea Life, tedy poměrně daleko od barů a zábavních podniků South Bay. Jediné místo, kde se tu dalo pít, byla nejspíš hospoda Old Scalby Mills. A představa, že by někdo náhodně přepadl přes pobřežní hráz, byla dost nepravděpodobná.

„Nebo mohlo jít o sebevraždu,“ pokračoval Dan.

Becca přešla pár posledních metrů po tuhém, vlhkém písku ke strážníkovi, který tam postával s rukama za zády, pevně rozkročený proti silnému větru. Tvář mě zarudlou od chladu a slané spršky ve vzduchu.

„Dobré ráno, strážníku,“ pozdravila. „Silný vítr ze severovýchodu, co?“

„No jo, je to tak.“ Moře mělo ocelově šedou barvu a obloha jen o odstín jasnější. Později bude nejspíš pršet, jak už to ve Scarborough v říjnu chodí. Pokud právě neprší, tak brzy začne.

„Tak copak to tu máme?“ pokračovala Becca a svižně si navlékla modré latexové rukavice.

Tělo bylo vklíněné mezi pár menších balvanů, poseté chaluhami, plastovými lahvemi a dalšími odpadky, co moře vyplavilo. V době nejvyššího přílivu voda sahala až k zídce;

teď olizovala pláž asi tři metry pod místem, kde mrtvého našli.

Becca se nad mrtvým sklonila. Ležel na zádech, jednu paži měl zalomenou za zády a druhou nataženou ke straně, nevidoucí oči upřené k nebi. Byl mladý, odhadem sotva pětadvacetiletý, měl světlé vlasy po ramena, na sobě džíny a tričko. Dost nevhodné oblečení na tuhle roční dobu.

„Našel jste u něj doklady?“ zeptala se Becca.

„Zatím ne,“ odpověděl strážník, „ani telefon nebo peněženku.“

„Tak co si myslíš teď?“ obrátila se Becca k Danovi. Detektiv konstábl viditelně pobledl, protože pohled na skutečnou mrtvolu se s tréninkem z policejní akademie nedal srovnat.

„Nic určitýho,“ odpověděl a nervózně si pohrával s manžetovým knoflíčkem. „Neměli bysme ho odnést, než sem dorazí příliv?“

„Příliv už tady byl. Přinesl nám ho.“

Dan na ni nevěřičně pohlédl. „Jak to víš?“

„Protože písek a kamení jsou mokré. Stejně jako šaty mrtvého.“ Becca si všimla, že se strážník útrpně usmál – rozhodně se dalo poznat, že tělo bylo ve vodě už jistou dobu. Mrtvý mladík měl bledou, odulou tvář, promodralé rty, tělo nafouklé, omotané mořskou trávou.

„Tak teda nějaká nehoda,“ uzavřel Dan.

„Nebo ho spíš zabila kulka.“

„Cože? Nikde není vidět krev,“ hlesl Dan defenzívně, jako by si z něj dělala legraci.

„Smyla ji voda.“ Becca si klekla do písku, natáhla mladíkovo tričko a ukázala na díru v látce v blízkosti srdce. Potom tričko vyhrnula, aby si ránu v hrudi prohlédla. Rozhodně šlo o otvor po kulce.

Dan polkl naprázdno a poodstoupil. Zdál se náhle stejně bledý jako ten mrtvý.

Tedy zastřelený a hozený do moře. To není nejlepší začátek pracovního dne, pomyslela si Becca. A také ne první vražda, kterou se musí zabývat.

Ale odkud sem připlaval? Moře u Scarborough bylo známé silnými proudy – v létě jeden stáhl ke dnu surfaře v Cayton Bay. Proudů tu však směřovaly na jih, tudíž se mrtvý mohl dostat do vody někde severněji, na neobydlené části pobřeží. Nejdřív tedy pitva. Až budou mít představu, jak dlouho mohl být mrtvý mladík ve vodě, má smysl probrat to s pobřežní hlídkou a pokusit se to trochu specifikovat. I tak půjde jenom o hrubý odhad, to je jasné.

Becca kývla hlavou k ženě posedávající na skalce opodál. „To ona ho našla?“

„Hm, venčila tady psa,“ odpověděl strážník.

„Promluví si s ní.“

Paní vstala, když se k ní Becca přiblížila; bylo jí zhruba šedesát. Očividně se oblékla k procházce na pláž – měla na sobě dlouhý gumák a puntíkové holiny. Rozčepýřený kokršpaněl opodál zkoumal přílivová jezírka. Sotva Beccu uviděl, rozběhl se k ní, a tak ho podržela za ušima. Dan se od psa radši držel dál.

„Dobré ráno,“ řekla Becca a podala ženě ruku. „Jsem detektiv seržant Shawcrossová a tady kolega detektiv konstábl Bennett. Jsme od policejního sboru North Yorkshire, ze stanice ve Scarborough.“

„Barbara Smithová.“ Paní si s ní potřásla rukou. Zpod doma pletené čepice jí vyklouzlo pár šedých pramenů.

„Nepříjemný šok hned po ránu, že?“ začala Becca a zalitovala, že si nevzala termosku s čajem. I ta žena se očividně potřebovala zahřát, ruku měla jako kus ledu. „Povíte mi, co jste viděla?“ Naznačila pohybem ruky, že si Dan má dělat poznámky; když za pár vteřin pochopil, vytáhl z kapsy notepad a tužku.

„Venčila jsem tady Charlieho.“ Jakmile pes zaslechl svoje jméno, s očekáváním zvedl hlavu. „Rád běhá po pláži a čenichá u jezírek. Ale dneska, když jsem ho volala, nepřiběhl – což se mu nepodobá, je to moc hodný pes.“

„To jistě je.“ Becca si vždycky přála psa, jenže do rodinného hotýlku, kde v podstatě pouze přespávala, ho přivést nechtěla.

„No, a když jsem za ním teda došla, pochopila jsem, co našel.“ Žena nešťastně kývla směrem k tělu. Na pláž právě dorazil CSI tým a začal místo obhlížet a dokumentovat. Žena se opět zadívala na Beccu. „Toho ubohého kluka – teda předpokládám, že je to mladý muž – jak tam jen tak leží. Bylo jasné, že je po smrti, a nemohla jsem dělat víc než zavolat policii. Dál už nevím, co bych řekla, snad jen že jsem se ho nedotkla – to se přece nemá, aby se nepoškodily důkazy – ale Charlie ho asi očichal, než jsem ho stihla zarazit.“

„To nic,“ Becca se vlídně zadívala na psa, „jsem si jistá, že nic neponičil. V kolik to bylo?“

„V sedm patnáct. Pamatuju si, v kolik jsem volala na tísňovou linku.“

„A viděla jste tady někoho dalšího?“

„Ani živou duši. Byla ještě dost tma, víte? Proto sem rádi chodíme, takhle po ránu máme pláž jen pro sebe.“

„Chodíte sem často?“

„Skoro každé ráno. Teda pokud nepadají trakaře nebo není bouřka.“

„Bydlíte tedy někde poblíž...“

„Na Scholes Park Road ve Scalby.“

„Tam to znám,“ prohodila Becca. Rodiče její matky žili v bungalovu na Scalby Mills Road u golfového kurtu. Nejspíš se s paní Barbarou i jejím psem znali, jenže na společenské klíčky teď nebyl čas. „Tak fajn,“ dodala, „jestli dáte

tady kolegovi adresu, on vaši výpověď sepíše a pak k vám zajede, abyste ji podepsala. Vyhovuje vám to?“

Barbara horlivě přikývla. „Pomůžu, jak jen to půjde.“

Becca Charlieho znovu pohladila, za což jí olízl ruku, a pak šla pozdravit tým techniků, který se marně snažil vztyčit na pláži ve větru stan.

„Kašlem na to,“ ozval se ženský hlas zpod bílé polyesterové plachty vlající ve větru. „Stan stejně nebudeme potřebovat. Zas tak dlouho se tady nezdržíme, obejdeme se bez něj.“

Šéfka CSI týmu se vymotala z plachty a nechala ji na starost mladému asistentovi. Pracovní oblek už měla umazaný od vlhkého písku. Holly Changová, asi čtyřicetiletá žena z druhé generace hongkongských Číňanů usazených v Yorkshire, postavou drobná, ale umanutá a ohnivá jako mnohé jiné místní holky. Budovala si kariéru a brzy se stala nejrespektovanější z vyšetřovatelů na místě činu, jakou u zdejšího sboru měli. Pro svou důkladnost a houževnatost připomínala yorkshirského teriéra. Dokázala si navíc zachovat nadhled a pozitivní přístup i při vyšetřování těch nejodpornějších zločinů.

„Dobré ráno,“ volala zvesela, jako by se potkaly u kávovaru ve vyhráté kanceláři. „Vytáhli tě sem zatraceně brzo, že?“

„Bydlím poblíž,“ odpověděla Becca. A skutečně, z North Marine Road, kde žili její rodiče, to k centru Sea Life měla jen pět minut autem.

„Jedna střelná rána v hrudníku,“ hlásila Holly a kývla na oběť. „Ale to už víš taky.“

„A podle všeho u sebe nemá žádný průkaz.“

Holly zavrtěla hlavou. „Ani telefon nebo peněženku, jenom tohle.“ Zvedla plastový sáček na důkazy – uvnitř byl zlatý prsten.

Becca sáček přidržela proti šedavému světlu, ale nic zvláštního na prstenu neviděla. Cítila však, že šéfka techniků čeká, až si něčeho všimne.

„Podívej se zblízka,“ pobídla ji Holly, „na vnitřní stranu.“

Becca přimhouřila oči. A opravdu, na vnitřní straně zlatého kroužku byla ozdobným písmem vyryta dvě jména. „Tristan a Isolda,“ přečetla nahlas. Pak povytáhla obočí a zadívala se na Holly.

Ta pokrčila rameny. „Mě se neptej, co to znamená, já akorát shromažďuju důkazy. To musíš rozluštit ty.“

Becca přikývla. „Počkám, dokud to tady neprohledáte.“

„Moc nadějí si nedělej,“ ušklíbla se Holly. „Všechno už nejspíš spláchlo moře.“

Becca schovala ruce do kapes a znova zatoužila po hrnku horkého čaje. Nad hlavou jí pokřikovali rackové a z nedalekého výběžku shlížely trosky hradu, jejichž prázdná okna připomínala temné oči. Ale nikdo se od nich nedozví, jestli něco viděly.

KAPITOLA 2

Teprve při pohledu do kraje jasně poznal, že je doma. Ne kvůli lidem nebo počasí, – třebaže obojí se dost lišilo od místa, odkud přijel – domov byly tyhle zvlněné a křivolaké linie pobřeží. V Londýně nebe zahlédl jenom v prolukách mezi sklem a betonem, tady vyplňovalo všechnen prostor. Nekonečná, jasná obloha, neustále v pohybu stejně jako moře, které jí na horizontu běží naproti.

Tom Raven stál na vršku Woodlandského hřbitova a díval se na vzdálené ruiny. Kabát měl pečlivě zapnutý, aby se chránil proti ostrému severovýchodnímu větru vanoucímu ze Skandinávie.

Otcův pohřeb v krematoriu byla nezáživná, zběžná akce, toho dne hned první na řadě. I řečník se tvářil, jako by se chtěl co nejrychleji přesunout na obřad s větší návštěvností, a Raven se mu nedivil. Také se nemohl dočkat, až bude po všem. Ty dva staré muže, co v sále celou dobu sípali a pokašlávali, neznal. Možná šlo o hospodské kumpány z Golden Ball na Sandside, s nimiž Alan Raven propíjel poslední roky svého života. Tom se s otcem neviděl téměř třicet let, a tak o tom nemohl nic vědět. Teď už ho tedy neuvidí nikdy.

O otcově smrti se dozvěděl díky jistému právníkovi z Yorku. To on si zjistil jeho londýnskou adresu a po telefonu ho informoval. „Náhlé srdeční selhání při cestě domů z hospody,“ oznámil navyklým tónem, který měl příjemce

špatných zpráv co nejméně rozrušit. „Bylo to nejspíš rychlé. Sanitku zavolali kolemjdoucí, ale už se nedalo nic dělat. Je mi to moc líto.“ Raven právníkovi poděkoval a zase se vrátil k práci. Právě sestavoval podklady k případu – šlo o muže, který se dopustil vloupání a vážného ublížení na těle. Sadistický útok na starší ženu v jejím vlastním domě nebyl zdaleka tak rychlý jako zástava srdce Alana Ravena a žádný kolemjdoucí jí na pomoc nepřišel. Tom doufal, že ten chlap půjde aspoň na pár let do chládku. Oběť přepadení nedostane nic. Šlo o jeden z těch případů, co Toma nutily k přemýšlení, jestli je jeho práce vůbec užitečná. Poslední dobou byly zoufalství a utrpení jeho denním chlebem.

Zprávu o otcově smrti chvíli vstřebával. Pokud měl být upřímný, spíš se divil, že táta vydržel tak dlouho. Poslední roky už musel připomínat chodící mrtvolu a jeho játra maceřovanou rybu. No, tak teď už je po něm. Tom si nebyl jistý, co vlastně cítí. Neměl by mít špatné svědomí, že se nepokusil spravit dávno poničené vztahy? Jenže na to musejí být dva. Alan Raven nikdy neprojevil nejmenší zájem syna znovu vidět.

Tom zvedl tvář k těžkým, nízko plujícím oblakům. Jeho otec v Boha nevěřil, a tak bylo obtížné představit si ho někde v nebi – ledaže by bylo plné whisky, v níž by utopil věčnost výčitek a sebelítosti. Tom by rád věřil v nějaký lepší svět, ale zklamal se už tolikrát, že se žádným takovým přislíbem nehodlal utěšovat.

Po zprávě o otcově smrti tedy zašel za svým šéfem v Met a požádal o dva týdny volna. Ne ze sentimentálních, ale z praktických důvodů. Jako jediný žijící příbuzný musel vyřídit otcovu pozůstalost.

„Vezmi si, kolik volna budeš potřebovat,“ řekl šéf a jen krátce vzhlédl od stolu. „Je mi líto tvé ztráty.“ Automatická odpověď, jakou ve své profesi běžně používal i Tom: znamenala stejně málo jako *ahoj* nebo *dobré ráno*.

„Dva týdny bohatě postačí,“ ujistil nadřízeného. Otec toho moc nevlastnil a žil sám, o to se jistě zvládne postarat do týdne.

Další den tedy vyrazil do Scarborough. Měl sice v plánu najmout si pokoj v některém z mnoha hotelů ve městě – mimo sezonu by slušné ubytování jistě našel bez potíží, ale nakonec zakotvil v otcově domě, kde prožil dětství, protože se zdál stejně příhodný jako cokoli jiného.

Promnul si ledové ruce a pak je schoval do kapes, zatímco vítr ohýbal trávu mezi náhrobky. Měl si vzít rukavice a nejspíš i šálu. V severním Yorkshiru bylo vřdycky o dost chladněji než v Londýně, a vítr nemilosrdnější. Anebo Tom možná dole na jihu vyměkl, žil tam přece jen už dlouho. Ted' ho počasí za změkčilost vytrestá. Ledový vítr přinášející slaný odér mu cuchal vlasy. Což ho vlastně nabíjelo energií. Zhluboka se nadechl, a výdech pak působil jako dlouhé povzdechnutí. Tohle by v Londýně nešlo – tedy pokud člověk přímo netoužil po silné dávce vdechnutých zplodin.

Pohřeb už tedy obstaral, takže mu zbýval týden, než se bude muset vrátit do práce. Stačilo jen vyklidit starý dům a nabídnout ho k prodeji. Nečekal, že na tom nějak zbohatne, stav domu byl dost tristní. Realitní makléř ho sice optimisticky popsal jako „skvělou příležitost pro někoho, kdo se nebojí práce“, jenomže místo volalo spíš po totální rekonstrukci – nové koupelně, kuchyni, omítkách, včetně rozvodů vody a elektřiny. Bylo by dobré se domu co nejdřív zbavit – jen ať se o něj stará někdo jiný.

Proč tedy Tom agentovi neřekl, že má dům nabídnout k prodeji?

Při pohledu ze hřbitovního kopce směrem k útesům a dál na šedé moře začínal chápat, proč tolik váhá. Cítil se s tímhle rozeklaným pobřežím spjatý tak silně, že až užasl. Jako by v něm krajina probouzela cosi hluboko uloženého, o čem ani nevěděl. Nebo se na to snažil zapomenout. Celých třicet

let prožil jinde, protože už jako šestnáctiletý nastoupil do armády a přísahal, že se domů nikdy nevrátí. Ale teď, při pohledu na vzdálený břeh, ve větru, co se do něj silně opíral, se cítil víc naživu než celé dlouhé roky před tím. Možná od chvíle, kdy dospěl.

Slíbil superintendantovi, že se do práce vrátí co nejdřív. Jenže jeho život v Londýně – malý byt v Claphamu, nepříjemné dojíždění i tváře kolegů – se mu náhle zdál vzdálený, jako by šlo jen o mizející sen. První večer doma ve Scarborough prošel kolem krámků s fish and chips a vůně soli a vinného octa na smaženém těstíčku ho ihned vrátila do dětství. Brzy nato se procházel po nábřeží a hltal z papíru ty nejšťavnatější hranolky se smaženou rybou: nic takového už léta neochutnal, tohle londýnské stánky nikdy nenapodobí!

V mysli se náhle vynořil podivně radikální nápad. Možná nebezpečný nápad. Mohl by prostě zůstat, kde je? Nevracet se za dva týdny, jak slíbil – zkrátka: nevrátit se... vůbec?

V Londýně ho v podstatě držela jen jeho práce policejního šéfspektora. Práce, v níž byl dobrý, a dost jí obětoval. Jenže Londýn byl velmi neosobní místo a Tom Raven stále častěji cítil, že se marně snaží bojovat s vlnou zločinnosti, která ho jednou zahltí. Životní tempo hlavního města ho vyčerpávalo, musel si také přiznat, že už není nejmladší. A pokud šlo o Lisu, s níž prožil třiadvacet let, bylo jasné, že i ona patřila k obětem jeho povolání. Už se ho nepokoušela udržet doma, protože nakonec odešla s účetním Grahamem, jehož jedinou předností nejspíš bylo, že měl pravidelnou pracovní dobu a jezdil v rozumném autě. Rozchod s Tomem omlouvala tím, že ho vídala tak málo, jako by žila sama. A dcera Hannah – nejdůležitější člověk Tomova života? Přestože si ji pořád představoval jako děvčátko, stále v ní viděl svoji malou holčičku, musel si konečně přiznat, že už ho také nepotřebuje. Bylo jí dvacet, studovala

poslední ročník na právech v Exeteru, měla v plánu cestovat a dobrovolničit někde v zahraničí.

No, neměl by prostát v tom větru celý den. Pravá noha už ho v chladu začala pobolívat – staré zranění, kvůli němuž odešel z armády a nastoupil k policii. Naposledy se pokochal výhledem, přitáhl si kabát k tělu a začal scházet z kopce. Slíbil si, že než dorazí do domku na Quay Street, učiní konečné rozhodnutí.

KAPITOLA 3

„**M**ěl jsi ho vidět,“ vyprávěl Dan Bennett ranní zážitky kolegovi Tonymu Nairstowovi a rozhazoval přitom rukama. „Ten nafouklý obličej a všude nalepené chaluhy...“

Po návratu na stanici Dan zapomněl na slabý žaludek a do detailů líčil vše každému, kdo byl ochotný poslouchat. Přitom dramaticky křivil tvář a dost přeháněl, až měl člověk dojem, že tělo osobně vytáhl z vln, místo aby se jen neúčelně a neužitečně ploužil za Beccou. Ta teď víc stála o to, aby zkontroloval registr hledaných osob, jak mu zadala, protože ve zjišťování totožnosti oběti zatím nijak nepokročili.

Odkáslala si tedy a Dan nadskočil, trhl sebou a zmlkl.

Tony se na Beccu vděčně zadíval a vrátil se k počítači a práci na ověřování časů přílivu a odlivu. Na rozdíl od Dana toho moc nenamluvil, ale Becca věděla, že se na něj může spolehnout, a že jí všechny zjištěné informace hned předá.

Na pláži se s Hollyiným týmem zdržela tak dlouho, dokud ji celou neprohledali, bohužel nic dalšího neobjevili. Když se Becca vrátila na stanici, rozruch očekávala. Kolegové byli skutečně připraveni vrhnout se do práce – vražda přece jen znamenala velkou změnu po vyšetřování vloupání do zábavního parku, opileckých výstupů nebo rvaček – zatím se však nehnuli z místa, přestože už bylo pozdní odpoledne. Becca nerada ztrácela čas. Každý ví, že prvních čtyřiašedeset hodin hraje při vyšetřování zásadní roli.

V poledne zavolala matce, aby na ni nečekala s večeří, že dorazí později. Sue Shawcrossová se mateřsky dožadovala, aby si Becca dala něco pořádného k jídlu, a přitom z ní dolovala informace. „Byla to nehoda nebo ne? Příliv je někdy nevypočitatelný. Někdo, koho jsi znala?“ I na stanici už volali novináři – o případu se bezpochyby bude brzy psát ve *Scarborough News*. Na malém městě se nález těla na pláži rozhodně nedal utajit. Becca však matce nemohla nic říct, ne kvůli tomu, že vyšetřování bylo tajné, spíš proto, že dosud neměli ponětí, kdo je oběť a jak se tělo dostalo na horní část North Bay. Vyšetřování rozhodně potřebovalo nakopnout správným směrem.

K tomu ještě měli snášet inspektora Dereka Dinsdalea.

Becca jen tiše zasténala, když se dozvěděla, že byl pověřen vedením týmu. To superintendantka Ellisová nemohla zvolit někoho inspirativního? Někoho, kdo by tým stmelil a přiměl k vyššímu výkonu? Všichni na stanici věděli, že detektiv inspektor Dinsdale už jen čeká na odchod do důchodu a nejčastěji se dá zastihnout s nohama na stole. Už si koupil i byt v Bridlingtonu s výhledem na moře. Když mu Becca přišla podat zprávu, listoval v golfovému magazínu. Teď už půl hodiny telefonoval a Beccu by nepřekvapilo, kdyby kontroloval stav svého penzijního fondu nebo vybíral letní dovolenou. Na místo, kde se našlo tělo, se ani nezajel podívat. Kdyby vyšetřování vedla ona, jistě by tu pláž chtěla vidět, než ji opláchne nový příliv. Jenže jako pouhý detektiv seržant stála příliš nízko na žebříčku, aby mohla pracovat jako hlavní vyšetřovatel v případě vraždy.

„Co ten registr hledaných osob?“ zeptala se raději Dana. Všimla si, že už si stihl vyčistit boty od písku, ale do skutečné práce se nehrnul.

„Nikdo, kdo by přicházel v úvahu, tam není.“

„Nikdo?“ zamrkala nechápavě. Ve Spojeném království je pohřešovaná osoba hlášena každých devadesát vteřin.

„Nikdo, kdo by se jmenoval Tristan,“ dodal Dan.

Becca ztuhla. „Cože?“

„No, ten chlap měl přece na snubáku vyryté svoje jméno. Tak jsem v seznamech hledal nějakého Tristana, jenže...“

„Ale to není jeho jméno,“ přerušila ho Becca a snažila se potlačit netrpělivost.

„Ne?“ zarazil se Dan. „Myslel jsem, že když je to na prstenu...“ Odmlčel se a upřel na ni štěněčí pohled.

Becca ho málem začala litovat, naštěstí jí to dlouho nevydrželo. „Tristan a Isolda jsou bájně postavy,“ vysvětlovala co nejklidněji. „Tristan byl rytíř, Isolda princezna. Mimo-manželská láska odsouzená k zániku, která taky tragicky skončila.“ Už si na telefonu vygooglila, že příběh Tristana a Isoldy pochází z 12. století, je spojený s legendou o králi Artušovi a Wagner jej využil jako námět pro operu. Svou roli zde hrál nápoj lásky. „Tristan a Isolda nejspíš budou přezdívký.“

„Aha...“ Dan se tvářil poraženecky.

Becca si všimla, že Tony potlačuje úsměv.

„Vrať se k těm seznamům,“ pobídla tedy Dana co nejvlídněji, „a měj mysl otevřenou. Hledáme mladého bělocha, do pětadvaceti let, blond vlasy, sto osmdesát centimetrů vysokého.“

Zadívala se k Dinsdaleově kanceláři, oddělené od služebny prosklenou stěnou. Ještě telefonoval. Měla tedy čas chvíli pátrat na vlastní pěst.

Nález těla toho rána jí totiž silně připomněl tři roky starý případ, kdy u policie začínala jako detektiv konstábl: tělo vyplavené na pláž s průstřelem hrudníku. Vyšetřování tehdy vlastně taky vedl Dinsdale, Becca měla za úkol pouze shromážďovat výpovědi svědků. Detaily vyšetřování s ní tenkrát nikdo neprobíral, a tak neškodilo si případ trochu osvěžit. Tehdy za to někoho poslali do basy, jenže při pomyšlení na dnešní nález jí napadlo, jestli zavřeli toho pravého. Právě se

přihlásila do policejní databáze, když do místnosti vtrhla – jako příval energie – detektiv konstábl Jess Barracloughová.

„Nutně potřebuju trochu čaje,“ řekla, když shodila kabát a dýchlá si na prokřehlém ruce. „Dá si ještě někdo?“

„Pomůžu ti s tím,“ vyskočil hned Dan.

Becca s Jess si vyměnily pohledy. Nebylo tajemství, že se Dan do mladé sexy kolegyně zakoukal, každý kromě něj ale taky věděl, že nemá nejmenší naději.

Jess s Danem byli za pár minut zpět s tácem s hrnky hor-
kého čaje a čokoládovými sušenkami, které Jess někde
zázrakem objevila. *No super*, pomyslela si Becca, někdo
takový je v týmu vážně potřeba. Vzala si od Jess hrnek a pár
sušenek. I přes mámino napomínání už celé hodiny nic
nejedla ani nepila.

„Jak šlo vyptávání v okolí nálezu těla?“ zeptala se.

„Nikde nic,“ řekla Jess, namočila si sušenku do čaje
a zakousla se do ní. „Klepali jsme snad na každé dveře
v Selby, ale nikdo nic neviděl. Ani v centru Sea Life nám
nepomohli. Mluvila jsem taky s majitelem Old Scalby
Mills, ale nikoho, kdo by odpovídal popisu, si nevšiml. Dva
staří rybáři tam zrovna byli na skleničce a tvrdili, že se mrt-
vola musela dostat do vody někde výš, když ji to vyplavilo
tady u nás.“

Někde výš, na to už Becca přišla taky. Jenže *někde* výš
mohlo znamenat cokoli od Scarborough po severní Skot-
sko. Znovu se zadívala na Dinsdalea. Právě položil telefon
a už bylo na čase začít něco dělat. Chopila se tedy iniciativy,
přešla k jeho dveřím, dvakrát zaklepala a nakoukla dovnitř,
aniž počkala na odpověď.

„Pane, mám už svolat brífink? Právě se vrátil tým, co
obchází sousedství.“ Ne že by se zjistilo něco nového,
ale o to nešlo. Dinsdale už by měl zavelet, jak se na pří-
pad půjde, a Becca nehodlala dělat práci za něj, aniž by za
to něco získala.

„Cože?“ Dinsdale se probíral nějakými papíry na stole a sotva se na ni podíval. Věděl vůbec, s kým mluví?

„Myslím, že by týmu pomohlo, kdybychom si ujasnili, co zatím máme.“ Musela mu tohle vážně vysvětlovat?

Konečně zvedl hlavu. „No ano, ano. Dejte mi pět minut.“

„Děkuji, pane. Dám to vědět ostatním.“ Vyšla ven, ale dveře nechala otevřené. „Týmový mítink,“ oznámila nahlas, aby to Dinsdale slyšel.

O pět minut později se inspektor konečně vynořil ze svého doupěte. Na ramenou hnědého saka měl poprašek z lupů, kravatu nakřivo a košili mu na břicho knoflíky sotva udržely. Jeho vzhled tedy příliš důvěry nebudil. Což by jistě tolik nevadilo, kdyby pod ošuntělým exteriérem skrýval charismatickou osobnost s pronikavou myslí. Beccina babička milovala detektiva Columba v pomačkaném přšiplášti ze stejnojmenného seriálu ze sedmdesátých let. Jenže Dinsdale se mu mohl rovnat leda tak v oblékání, šarm a bystrost mu chyběly. Tým mu ostatně sotva věnoval pozornost, když se dokolébal k bílé tabuli.

„Tak fajn,“ křikla Becca a tleskla do dlaní. „Ticho, prosím.“

Kolegové se tedy ztišili a zvedli hlavy k šéfovi. Studoval fotografie na tabuli, jako by je viděl poprvé. „No dobrá,“ ozval se po chvílce. „Tohle je tedy naše oběť. Bílý muž, vyplavený na břeh s kulkou v hrudi. Už jsme ho identifikovali? Jmenuje se Tristan, že?“ Dinsdale se rozhlédl po místnosti a čekal na odpověď.

„Pane...“ Becca zvedla ruku. „Procházíme seznam pohřešovaných. Je pravda, že mrtvý měl prsten s nápisem Tristan a Isolda, jenže...“ Netušila jak to kulantně podat. „To budou asi přezdívký. Jistě jste si ale povšiml výrazné podobnosti s případem...“

Dveře se otevřely a do místnosti vešla superintendantka Gillian Ellisová. Všichni ihned vyskočili do pozoru a Dan si

dokonce zastrčil košili za opasek kalhot. Dinsdale si narovnal kravatu a prohrábl si prořídle vlasy.

„Dejte si pohov,“ pronesla šéfová s velkomyslností člověka, který ví, že budí respekt nebo dokonce strach a trochu shovívavosti k podřízeným si může dovolit. Šlo o silnější padesátiletou dámu, která se do vedení policejního sboru ve Scarborough nedostala díky submisivitě. Uměla být naopak nepříjemně přímočará, podle Beccy ale i tak stála za několik Dinsdaleů.

Všichni se zase posadili, avšak i na židlích se dál drželi zpříma. V přítomnosti superintendantky si nikdo nedovolil nějak ledabyle rozvalovat.

„Právě jsem se chystal...,“ ozval se Dinsdale.

Ellisová ho přerušila: „Kdybyste mohl do mé kanceláře, inspektore...“ Očividně bylo nepodstatné, jestli Dinsdale má nebo nemá čas, protože nečekala na odpověď a zase zmizela. Dinsdale se za ní otráveně zadíval.

Hm, tak to je asi konec mítinku, pomyslela si Becca. A to ani nezačal. Mrkla se na hodinky. Skoro šest. Dost pozdě na telefonát na patologii, kde by zjistila, kdy dostanou pitevní zprávu. Ve služebně panoval neklid – všichni přerušili práci kvůli brífinku, a teď váhali, zda se k ní vrátit. Žádný div, měli za sebou dlouhý den – Becca a Dan obzvlášť.

Když Becca uvažovala, že zavolá matce, protože večeri přece jen stihne, dveře se znovu rozlétly a objevil se v nich Dinsdale, celý zrudlý ve tváři. Vrátil se kupodivu brzy, pohovory se šéfkou bývaly obvykle delší.

Jenomže místo aby zamířil zpátky k tabuli, běžel rovnou do své kanceláře a zabouchl za sebou. Becca zachytila udivený výraz kolegyně Jess. Co se děje? Řekla mu snad šéfka, aby konečně začal něco dělat? Skrze skleněnou výplň se dalo vidět, jak si Dinsdale cpe do aktovky nějaké předměty.

Za minutu zase vyrazil z kanceláře a beze slova nebo nějakého vysvětlení kopl do dveří na chodbu a zmizel. V místnosti se rozhostilo užaslé ticho.

„On snad dostal padáka?“ ozval se po chvílce Dan a pro jednou to vypadalo, že se asi trefil.

Než začali nahlas spekulovat, objevila se znovu superintendantka a s ní vysoký muž v tmavém obleku s černou kravatou. Působil, jako by šel z pohřbu, a také se tak tvářil – husté obočí měl stažené, rty semknuté do přísné linky. Všichni se zase zvedli, ale Ellisová pohybem ruky ukázala sednout.

Jako by cvičila smečku psů.

Pak zaujala Dinsdaleovo místo u tabule, sepjala ruce a narovнала se v zádech. Asi jako ředitelka školy na shromáždění nebo velitelka vojenské jednotky, co právě uskutěčnila vládní převrat.

„Představuji vám,“ ukázala na neznámého muže po pravici, „vrchního inspektora Toma Ravena. Přešel na naše oddělení z londýnské centrály a převezme případ inspektora Dinsdalea – ten byl převelen na jiné úkoly. Vrchní inspektor Raven začne pracovat okamžitě a jsem si jistá, že se vynasnažíte, aby se tady cítil vítaný. Nějaké otázky?“

Všichni byli natolik šokováni, že se nezmohli na slovo.

KAPITOLA 4

Probudil ho pronikavý křik racků. Turisté si je sice často pletli s racky tříprstými, Tom Raven ale věděl, že ti tady jen na jaře vyvedou mladé. Tohle byli rackové stříbřití, velcí, agresivní ptáci, kteří zabrali pláže, kde se chovali jako gangsteři, skřehotali jako čarodějnice a kradli nic netušícím výletníkům jídlo. Neměl je rád.

Jenže i oni už k němu nějak patřili.

Ležel ve své staré posteli v podkrovním podlaží rodného domu a hlas těchto pánů pobřeží ho vracel o čtyřicet let zpátky. Jasně si vybavil, jak mu jeden z racků sebral kornout zmrzliny těsně před prvním blaženým líznutím. Drzá krádež mu vehnala slzy do očí, jenže otec s ním neměl kapku soucitu. „Tak velkej kluk a kvůli tomu bulí?“ prohodil. „Měl jsi jíst rychlejc. Příště si to budeš pamatovat.“ Matka se na něj laskavě zadívala, ale neodvážila se otci odporovat. A ani jeden mu nový kornout nekoupil.

Jeho první pocit velké ztráty, a zdaleka ne poslední.

Raven odhodil prostěradla, pokrývky a přehoz, protože postel byla ustlaná po staru, jak to matka vždy vyžadovala. Cítil se pod vrstvami zasunutými za matraci jako v pasti. Už si nepamatoval, kdy naposled v takové posteli spal. V chladném domě ale teplo těch vrstev přece jen ocenil.

Promasíroval si nohy, aby je trochu probral, a pak je shodil na kobereček u lůžka. Jeho táta očividně během let

vybavil dům koberečky, jak už to starší lidé dělávají. Měl je u postele, u krbu, v hale, i v koupelně. Na horním odpočívadle se dokonce překrývaly. Bylo s podivem, že se přes ně stařík v opilosti nepřerazil.

Do jednoho je vyhází.

Roztáhl závěsy a oknem pokrytým solí se zadíval ven. Další podmračený den s šedou oblohou slibující déšť. Protáhl se, zívlnal a pak se odebral do koupelny v přízemí.

Dům byl úzký a vysoký, s točitým schodištěm uprostřed. V horním patře byl starý dětský pokoj a vedle komora, uprostřed ložnice rodičů a hostinský pokoj, i když si Raven nepamatoval, že by je někdo navštěvoval. V přízemí se nacházel obývací tak nemoderní, až se zdál stylově retro, k tomu kuchyň s nebezpečně vyhlížejícím sporákem a malou ledničkou pod přepážkou, a pak už jen koupelnička v zadní části domu, zbudovaná na místě staré kůlny. Z horního patra se dalo po žebříku vylézt na půdu, kde ale Tom nikdy nebyl a netušil, co je tam uloženo.

Nikde v domě díkybohu neviděl tátovy fotky, a svoje také ne. Jen na krbu stála v postříbřeném rámečku zašlá fotografie asi čtyřicetileté ženy. Maminka. Seděla na pláži poblíž mola a zářivě se usmívala. Na sobě měla jednoduché bavlněné šaty. Přesně tak si ji nepamatoval – a chtěl si ji tak pamatovat navždycky.

V domě nebyl skutečný sprchový kout, pouze gumová hadice se sprchovou hlavicí připevněná ke kohoutkům, aby si člověk mohl opláchnout vlasy. Ve vaně se ale rozhodně nemohl natáhnout, umyvadlo bylo maličké a chyběla v něm zátka, záchod měl ještě splachovací na řetízek, upevněné vysoko na stěně, bojler fungoval podle nálady. Raven si napustil trochu vlažné vody do vany, aby se opláchl. Pak oťel orosené zrcadlo ručníkem a chystal se oholit. Když se zadíval na svou tvář s vráskami kolem úst a očí, s hustým obočím a tmavým strništěm, napadlo ho, co na

něm superintendantka Ellisová asi předešlý den viděla, že se odhodlala k tak neobvyklé akci.

Pořád nemohl uvěřit, jak rychle se vše seběhlo. Ještě ráno se účastnil posledního rozloučení s otcem a odpoledne už byla vyřízena jeho žádost o přeložení, a tak se mohl ujmout nového případu ve Scarborough. No, nějaké mezistupně si to jistě vyžádalo.

Když odešel ze hřbitova, zastavil se na policejní stanici na Northway. Požádal o schůzku s velitelem, ale příliš nevěřil, že by byl přijat. Kdyby superintendantka nebyla na stanici, zašel by rovnou za realitním makléřem a nabídl k prodeji rodný domek. Tím by se jednoduše rozhodlo, zda zůstat či nezůstat ve Scarborough. Chvilé, kdy se vám nečekaně změní život. Vešel totiž do kanceláře Gillian Ellisové, objemné ženy, která jako by ji celou vyplňovala nejen tělem, ale i svou osobností. Stiskla mu ruku jako zápasník a zadívala se na něj přes okraj brýlí s nečitelným výrazem. Nakonec se ale překvapivě usmála a řekla mu něco, co rozhodně nečekal.

„Detektive šéfspektore Ravene, na zázraky sice nevěřím, ale tohle vypadá, že moje modlitby byly vyslyšeny.“

Raven předpokládal, že přeložení nebo aspoň dočasné převelení k místnímu sboru bude trvat týdny, možná i měsíce. Ještě tu možnost ani neprobral se svým nadřízeným v Londýně. Jenže Ellisová se podle všeho na místě rozhodla a nenechala se zdržovat byrokratickými postupy. Stačil jeden telefonát do Londýna a druhý veliteli policie North Yorkshire – a přeložení nezabralo víc času než přesun zadrženého do vazby.

„Jste tu samozřejmě na zkušební dobu,“ sdělila mu pak už ostřeji. „Ale právě jsme dostali nový případ a neškodilo by, aby se ho ujal někdo nový a bez předsudků.“

Možná se měl víc vyptávat. Bez jakých předsudků? O jaký případ jde? Ale nestává se každý den, aby vám někdo řekl,

že jste odpověď na jeho modlitby. Lichotilo mu to, takže co? Kdyby to tady nefungovalo, vždycky se může vrátit do Londýna. Šlo o dočasné přeložení, Gillian to řekla jasně. Pobyt mimo Londýn mu udělá dobře. Aspoň si dá odstup od Lisy. Nebude v pokušení rozbít ciferník jejímu příteli nebo aspoň světla jeho volva. Všichni zůstanou v bezpečí.

Inspektor Dinsdale, kterého měl nahradit, to nesl nelibě. *Drobnou obměnu*, jak to nazvala Gillian, v tom rozhodně neviděl. Raven ale přece nemohl za to, že si Ellisová myslí, že Dinsdale na tu práci nestačí.

Překvapilo ho, že jde o vraždu – předpokládal, že ve Scarborough se moc nevraždí. Na druhé straně může Ellisové předvést, jaké má zkušenosti a odborné znalosti.

Znovu si tedy oblékl tmavý oblek z pohřbu a trochu pomačkanou košili, protože jiné slušné šaty si s sebou nepřivezl, a popadl klíčky od auta. V domě nic k snídani nenašel. Otec se o jídlo očividně příliš nestaral a Raven na nákupy ještě neměl čas. Na lince našel pouze nedopitou láhev whisky: obsah vylil do dřezu a láhev vyhodil do kontejneru na sklo.

Kafe si dá až na stanici – pokud tedy cestou nenarazí na vhodnější místo. V době jeho dospívání se šálek kávy dal sehnat jenom v čajovně nebo v hospodě, ale za tu dobu i sem na sever jistě dorazila třeba firma Starbucks.

Pousmál se při pohledu na své auto, které na něj venku čekalo jako věrný přítel. Quay Street byla na BMW M6 příliš úzká, a nadto lemovaná dvojitou žlutou čarou po obou stranách. Auto tedy nechal na malém parkovišti na konci ulice – téměř ho zaplnilo.

Dlouhé, nízké, zářivě stříbrné coupé byla jeho radost a chlouba. Lisa by ovšem raději jezdila v nenápadném pětidvéřovém SUV jako většina rodin v okolí. Jinými slovy – v pojízdné bedně. Stěžovala si, že BMW je se dvěma dveřmi a malým zadním sedadlem jako rodinné auto nepraktické.

No, jenže on ho jako *rodinné* auto nikdy nevnímal, bylo to prostě *jeho* auto.

Nechal Lisu vybírat kuchyň, koupelnu, nábytek a vybavení pokojů a nikdy si nestěžoval, ale pokud se týkalo auta, ustoupit nechtěl. Em šestka hltala kilometry jako hladový surfař hranolky s rybou. A benzin, pravda, jako alkoholik na flámu. Jenže to by se muselo šasi doslova rozpadnout, než by se toho vozu vzdal. Zvlášť teď.

Když odjel z Londýna, bylo auto jediné, co mu ze starého života zbylo. Významná změna! Možná mu ještě nedocházelo, co udělal, a zasáhne ho to během příštích dnů. Anebo na to zkusí zapomenout, jako na mnoho jiných podobných zvratů v minulosti.

Uvědomil si, že přesunem do Scarborough se vlastně Lisy vzdává. Tak ať. To ona přece odkopla manžela s rychlým autem kvůli účetnímu s rodinným hatchbackem. Kdy vlastně přišla o smysl pro dobrodružství? Uvažoval, jestli za to může on, že se během let tak změnila, nebo šlo prostě o břemeno dospělosti. Nejspíš je nakonec rozdělily právě nepříjemné povinnosti. Přestože je měli sdílet, každý se s nimi potýkal raději sám.

Zabořil se do sedadla a vdechl známou vůni opotřebené kůže. Když pak otočil klíčkem, deset válců se s řevem probudilo k životu. Sedmnáct let a pořád stejný výkon. Počítá se věk auta snad jako u psů? Na lidské roky to tedy Em šestce vychází na sto devatenáct. Tomu se říká výjimečně zachovalá stará dáma. Raven poklepal na volant. „Tak vítěj ve Scarborough, děvče.“

KAPITOLA 5

Ihned poznal, že o něm mluvili – podle toho, jak zmlkli, když vešel do služebny. Cestou do kanceláře, kterou Dinsdale narychlo vyklidil, ho sledovalo několik párů očí. Rozhlédl se. Malý prostor oddělený od sálu skleněnou deskou, psací stůl, pár polic. Nebylo to supermoderní prostředí, jaké znal z Londýna, ale na symboly postavení si nikdy moc nepotrpěl, vždy mu víc záleželo na lidech než na vybavení.

Zapřel otevřené dveře židlí – podle jeho názoru se nadřízený nemá izolovat od týmu – a vrátil se do služebny s náručí plnou papírových tašek. Když je odložil na volný stůl, všichni ho mlčky pozorovali.

Otočil se k nim čelem. Lidé různého věku a pohlaví, usazení za počítači, nikdo však neměl vyšší hodnost než detektiv seržant. Byl zvyklý řídit o něco větší tým, Gillian ho však ujistila, že jde o kompetentní policisty. No, to se jistě brzy ukáže.

Ellisová s ním předchozího dne prošla jejich záznamy a on měl dobrou paměť na jména i tváře. Zaujatě ho pozorovali – příchod cizince, který tak nečekaně nahradil jejich šéfa, je musel nesmírně udivit.

Mávl rukou k papírovým sáčkům. „Dneska vás zvu na snídani,“ prohodil, „ale radši si na to nezvykejte. Obvykle tak štedrý nejsem.“ Cestou na stanici si všiml blízkého pekařství a nakoupil zásobu croissantů a koláčů. Tušil, že bude

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vraždy v Yorshiru - Krajina smrti.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.